

Hồi thứ 29

Xông Vào Hồ Huyết

Trên một lưng núi thoai thoải giữa vùng núi rừng nhấp nhô nối tiếp nhau, một vạt rừng tùng cây thấp mọc dày, chen lẫn giữa rừng tùng là rất nhiều nhà cửa đủ hình đủ dạng nằm rải rác đó đây, cái thì tường xây mái ngói, cái lại đơn giản là mái lá vách ván. Khóm nhà trông giống như một sơn thôn này chẳng phải là một sơn thôn bình thường, nó là cơ địa của Quỷ Mã bang, dốc núi này cũng có tên gọi, gọi là "Lạc nhạn pha".

Hiện thời trời chùng vừa quá Ngọ, còn một khoảng thời gian rất lâu nữa trời mới vào đêm.

Khê vô lung cho "Lão lạc đà" tự đi kiếm ăn, Nhậm Sương Bạch xếp bằng tròn ngồi trong một bụi tùng thấp, lẳng lặng nhắm mắt điều tức dưỡng thần. Lòng chàng như có lửa cháy, nhưng chàng không thể không dần lòng để giữ bình tĩnh, cố giữ cho lòng được thanh tịnh, cứ theo từng bước một trong kế hoạch mà hành sự. Việc tập kích cứu người, muốn thành công, yếu quyết đầu tiên là phải giữ được bí mật, giữa ban ngày ban mặt, chẳng dễ gì mà giấu được hành tung, chàng buộc phải chờ đêm đến mới có thể hành động. Quỷ Mã bang chẳng phải là chốn không người, trong bang chẳng thiếu gì cường binh dũng tướng, đối đầu trực diện với chúng vạn điều hại chẳng có lấy một điều lợi, phải chọn cách âm thầm tập kích mới mong cứu được người, biết rằng hành động như vậy là không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng để cứu được người, đành phải tòng quyền chứ biết làm sao được. Từ giờ đến lúc lên đèn, chắc chắn sẽ là một khoảng thời gian chẳng dễ chịu đối với Nhậm Sương Bạch!

Thật ra thì điều Nhậm Sương Bạch lo ngại không chỉ riêng việc địch nhân người nhiều thế mạnh, Chung Nhược Tự hiện thời đang ở trong tay đối phương, sự an nguy của nàng mới là điều chàng lo ngại nhất. Chàng không dám đi sai một bước nào, sợ rằng sai sót của mình sẽ dẫn đến hậu quả không sao sửa chữa được, nếu Chung Nhược Tự có mệnh hệ nào, về mặt tình cảm, sợ rằng chàng không thể đứng vững nổi.

Ngày đông vốn rất ngắn, nhưng trong cảm giác của Nhậm Sương Bạch hiện thời, ngày hôm nay dài như vô tận, ngồi chờ đêm đến, nhưng đêm thì cứ càng ngày càng đi xa.

Vô cùng chán ngán, Nhậm Sương Bạch há miệng ngáp dài, chàng đưa tay bắt một con côn trùng cũng chẳng biết là loài gì, khẽ bóp chết con côn trùng, dùng ngón tay giữa búng con côn trùng ra xa, lắng tai nghe tiếng con vật rơi xuống đất, ngay lúc đó, trong tai chàng cũng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa vọng lại.

Nhậm Sương Bạch sửa lại thế ngồi, cố thu mình vào giữa bụi cây rập rập, lắng tai nghe tiếng bước chân đang đến gần, dụng tâm phân tích những thông tin từ tiếng bước chân mang lại. Có hai người tất cả, đều là nam nhân, đều có căn bản nội công rất khá, trong khi bước đi vẫn có thói quen đề khí, tiếng bước chân cứ thỉnh thoảng dừng lại, nhẹ nhàng đổi hướng lướt đi, chứng tỏ đây chẳng phải là người đi đường bình thường mà chính là kẻ đang giữ nhiệm vụ tuần tra, hơn nữa lại đang đề cao cảnh giác.

Tiếng bước chân đã đến rất gần Nhậm Sương Bạch, cả hai không ai hay biết gì về sự có mặt của Nhậm Sương Bạch, càng không biết đang có nguy cơ ẩn tàng đâu đây, hai người đang nói chuyện, hình như đang nói về một chuyện gì đó rất vui vẻ thì phải. Hai người này tỏ ra rất tự tin, tự tin rằng không một ai hiện thân mà có thể thoát khỏi các cảm quan tinh nhạy của mình.

Đến chỗ còn cách Nhậm Sương Bạch chừng một trượng, hai người bỗng dừng chân, một trong hai người cất giọng ồm ồm chen lẫn tiếng hơi thở nặng nề, nói:

- Lão Tiền, dừng chân nghỉ ngơi chút đã, làm việc công mà, việc gì phải dốc hết sức ra mà làm chứ! Mẹ nó, bang quy mỗi ngày một quy định hà khắc hơn, ngày trước làm gì có chuyện bắt các huynh đệ đầu cấp đi canh tuần? Giờ thì hay thật, cả các đại đầu mục như chúng ta cũng phải ra thân làm lâu la đi tuần tra canh gác!

Người còn lại cất giọng hơi the thé, nói:

- Chứ còn gì nữa? Không nghĩ tới thì thôi, càng nghĩ càng cảm thấy chán nản, hai ngày trước là phiên trực canh tuần của Uông Ma Bì, hắn đi quanh quần một hồi rồi làm biếng dặn thuộc hạ đi tuần thay, còn hắn thì về nhà nằm ngủ, kết quả bị tam đương gia mới bắt tại trận, không chỉ ngồi chịu trận để người ta mắng nhiếc một hồi, lại còn trừ mất ba thành lương thưởng của tháng này. Mẹ nó, chẳng cần nói cũng biết Uông Ma Bì tức tới độ nào!

Tên đầu lại thở dài nói:

- Vụ lộn xộn ở trong bang hai năm trước, chẳng biết đúng sai thế nào, nhưng tình hình cứ thấy ngày một tệ hại hơn, có cái gì đó rất khác thường, đại đầu mục chúng ta nguyên có tám người, giờ chỉ còn lại ba người cũ, số còn lại toàn là những tên mới chiêu mộ. Mẹ nó, tới gần bọn này là phải lập tức giữ mồm giữ miệng, có chuyện cũng chẳng dám nói, có việc cũng ém nhem trong lòng. Mẹ nó, họa hỏ họa bì nan họa cốt, ai biết trong bụng chúng đang chứa thứ gì? Nghĩ lại thời lão đương gia và tam đương gia còn tác chủ, việc gì cũng đường đường chánh chánh ...

Gã họ Tiền vội vàng "suyt" một tiếng, hạ giọng nói:

- Tập Phong, người ăn nói phải giữ mồm giữ miệng một chút, tai vách mạch rừng mà, nhắc đến chuyện năm ấy là đại hủ, chẳng lẽ người còn không biết hay sao? Người còn dám nói lão đương gia và tam đương gia tốt thế này thế nọ, việc để lộ ra ngoài, người có gánh nổi không? Đó là những thứ mà "Bạch Mao" ghét nhất, thù nhất! Người muốn giữ được mạng, giữ được chén cơm đang cầm trên tay, tốt nhất là nói ít lại một chút!

Người có tên là Tập Phong không chịu phục, hừ lạnh nói:

- Mẹ nó, ở chỗ này, có ai dám nói mình sẽ ở được bao lâu? Người dám nói chắc không? Mẹ nó, ta đã nhìn rớt ráo rồi, ở được thì ở, coi bộ không xong thì lão tử sẽ chuồn êm, trời đất bao la rộng lớn như vậy, chẳng lo gì không tìm được một chốn dung thân. Lão Tiền, chính người cũng thấy mà, sau hai ba năm "Bạch Mao" đương quyền, trong bang xảy ra biết bao chuyện? Lòng nhiệt huyết của các huynh đệ nay còn đâu? Nguội lạnh hết mẹ nó rồi! Ngày trước ai nấy đều coi chốn này như nhà của mình, giờ còn mấy ai có được ý nghĩ đó? Người có không? Mẹ nó, có chẳng là huynh đệ nghi kỵ lẫn nhau, gặp chuyện là cố để tranh công hưởng lộc, ai nấy đều muốn đạp trên đầu người khác để leo lên. Còn "Bạch Mao"? Ngồi ở trên cao chót vót tận chín tầng mây, giống như thái thượng hoàng không bằng, có bao nhiêu lợi lộc hần ăn gần hết, ném chút xương xẩu xuống cho huynh đệ chúng ta, huynh đệ bị oan khuất, bị hà hiếp, hần nhìn thấy không? Hần có nói giúp dùm huynh đệ tiếng nào không? Mẹ nó, chẳng không nói giúp được thì chớ, đảng này động một chút là chụp mũ, hỏ một chút là phạt vạ trừ lương. Ta thấy càng ngày càng khó sống ở cái đất này ...

Im lặng một thoáng, gã họ Tiền cũng cất giọng ngán ngấm nói:

- Người không nhắc, ta cũng chẳng muốn nhắc việc này, Tập Phong. Năm sáu ngày trước, chẳng biết chúng tìm thấy muội tử của Chung tam gia ở đâu rồi bắt về đây. "Bạch Mao" bảo phải trừ khử ngay để diệt tận hậu hoạn, trăm thảo trừ căn, nào ngờ lão lục Bùi Cẩn lại kịch liệt phản đối, một hai giữ Chung cô nương lại.

Tập Phong xì một tiếng thật dài, tỏ ra sành sỏi, nói:

- Có gì đâu, từ lâu lắm rồi, ta biết hần đã đem ngày tơ tưởng nhấm nhé Chung cô nương, lúc đầu còn âm thầm đơn phương nhìn ngắm, sau đó thì ra mặt đeo riết một bên. Khổ nỗi, Chung cô nương lại chẳng ngó ngang gì tới hần, mà ta cũng phục cho da mặt hần sao lại dày đến thế không biết, người ta không ngó ngang đến hần, hần vẫn một mực si tình, càng ngày càng đeo đuổi một cách lộ liễu hơn. Thật không ngờ, cách biệt lâu vậy mà hần vẫn chưa từ bỏ ý đồ. Mẹ nó, họ Bùi dù gì cũng là một đương gia, nhưng ta thấy hần chẳng có chút lòng tự trọng nào cả!

Gã họ Tiền lên tiếng:

- Giờ thì khỏe rồi, không có Chung lão tam ở bên cạnh ngăn cản, Bùi Cẩn lớn tiếng nói thẳng ra là hần muốn giữ người. Trong vụ nội phản năm ấy, họ Bùi cũng lập được chút công hần mã, "Bạch Mao" dù muốn dù không cũng phải nể hần đôi phần, hần đã muốn vậy "Bạch Mao" cũng không tiện làm căng quá, sự việc thành ra vẫn còn nằm đó, chưa biết kết cuộc sẽ thế nào. Có điều nghe đâu Chung cô nương thì chết chứ chẳng chịu phục tùng Bùi Cẩn, nói sao cũng chẳng chịu về làm thê tử của kẻ thù. Ha, họ Bùi vừa then vừa giận lại vừa nóng ruột, một mặt lo sợ Chung cô nương nghĩ quẩn liều mình, một mặt lại sợ "Bạch Mao" hạ độc thủ trừ khử Chung cô nương. Hiện thời tình hình ở "Hoàn Dao lâu" trông buồn cười lắm, ba đại đầu mục ngày ấy còn lại "Bạch Mao" chẳng dám nhờ tới, phái đám đại đầu mục mới trưng dụng canh giữ Chung cô nương. Phía bên kia Bùi Cẩn lại sợ "Bạch Mao" làm ầu, đi mời hai tên sát thủ của Thiên Hạc hội, một là Thi Tâm Ngán với một tên hội hữu của hần thay phiên nhau canh giữ. Ha, huynh đệ một nhà giờ hóa ra hai phe đối nghịch nhau, tình hình như vậy, giá mà lão đương gia còn, chẳng khi nào lại xảy ra, để xảy ra chuyện như vậy, thử hỏi còn đâu là thể thống quy củ nữa? Mẹ nó, một đám lam sơn chưởng khí thì đúng hơn!

Tập Phong hơi ngạc nhiên nói:

- Ta cũng có nghe nói Bùi lão lục với Thi Tâm Ngán giao tình thâm hậu, mối quan hệ giữa bốn bang và Thiên Hạc hội cũng do chính Bùi lão lục tác thành, nhưng điều khiến cho ta cảm thấy khó hiểu là, Bùi lão lục đã một lòng một dạ đeo dính Chung cô nương như vậy, tại sao lại còn đi thuê Thi Tâm Ngán giết Chung gia huynh muội?

Gã họ Tiền cất tiếng cười đắc ý, nói:

- Gì chứ nội tình vụ này, người không biết rành bằng ta đâu, Tập Phong, vụ này bên trong còn có chứa huyền cơ, người chỉ biết một chút chẳng biết hai, muốn nghe chuyện này, người phải đãi ta một chén mới được!

Tập Phong đập lên vai gã họ Tiền một cái, mắng:

- Mẹ nó, còn làm bộ làm tịch với ta! Ai chẳng biết người có mối giao tình tốt với hai tên "Tả hữu thị vệ" bên cạnh "Bạch Mao"? Chắc là trong lúc uống say, chúng nói chuyện này cho người biết chứ gì? Giờ người lại lấy nó ra để bắt nạt ta phải không?

Gã họ Tiền hạ thấp giọng nói:

- Nội tình vụ việc này ta đã biết từ lâu, chỉ có điều trước nay chỉ ém nhem trong lòng chẳng dám nói với bất kỳ ai mà thôi, nếu hôm nay không có người lên tiếng can ngăn ta cũng chẳng dám nói ra. Không sai, "Tả hữu thị vệ" của "Bạch Mao" là bạn rượu lâu năm của ta, nhưng với ta hai thằng cha này cũng kín mồm kín miệng lắm, chỉ khi nào nốc cho đã vào rồi mới chịu mở miệng, chứ lúc tỉnh hả, hết như hai con chó trung thành dưới chân của "Bạch Mao", đừng nói cái gì khác, ngay cả khi "Bạch Mao" đánh rắm chúng cũng khen thơm nữa là!

Tập Phong nóng ruột nói:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi! Những chuyện đó ta còn lạ gì nữa? Người mau nói cái gọi là "huyền cơ" trong vụ kia ra nghe thử! Chứ ta thấy Bùi lão lục hành động tiên hậu bất nhất, mâu thuẫn đến chẳng thể hiểu nổi.

Gã họ Tiền lên giọng sành sỏi nói:

- Người nói họ Bùi hành động mâu thuẫn à? Chẳng mâu thuẫn chút nào cả! Lúc đầu Bùi lão lục mời Thi Tâm Ngán về đây vốn chỉ là để giết Chung lão tam và bắt cóc Chung Nhược Tự đem về, đương nhiên "Bạch Mao" chẳng đồng ý chuyện đó, ý của "Bạch Mao" là phải giết hết cả hai huynh muội Chung gia để trừ hậu hoạn. Chính vì vậy mà Thi Tâm Ngán trước lúc ra tay hành động lại nhận được hai yêu cầu trái ngược nhau. Thi Tâm Ngán tiếng là có giao tình thâm hậu với Bùi lão lục, nhưng kẻ bỏ tiền ra thuê lại chính là "Bạch Mao", bởi vậy Thi Tâm Ngán buộc phải làm theo yêu cầu của "Bạch Mao". Nhưng kết cuộc thì sao? Hắn chỉ giết được mỗi một mình Chung Khử Tâm, còn Chung Nhược Tự thì chẳng biết vô tình hay cố ý mà hắn lại để cho nàng ta lọt lưới, có điều nghe đâu Thi Tâm Ngán giải thích rằng, chẳng phải hắn cố ý tha mạng cho Chung Nhược Tự, bởi trong khi hắn hành sự thì có người chen ngang phá đám, ra tay cứu Chung Nhược Tự mang đi, nói gì thì nói, kết quả là không giết được Chung Nhược Tự cũng chẳng bắt được đem về. Vì việc này mà "Bạch Mao" điên tiết, ăn ngủ chẳng yên; còn Bùi lão lục thì vô cùng đắc ý, tưởng Thi Tâm Ngán nể mặt hắn mà tha mạng cho Chung Nhược Tự, bởi vậy lần này mới mời Thi Tâm Ngán ra để làm kẻ bảo vệ cho Chung Nhược Tự!

Tập Phong giờ mới à lên một tiếng thật dài, ra vẻ đã hiểu được đầu đuôi sự việc, nói:

- Thì ra là như vậy, nhưng mà lão Tiền này, không lẽ "Bạch Mao" có thể nhẫn nhịn được trước việc Bùi lão lục ngang nhiên chống đối như vậy sao? Hơn nữa lần này Thi Tâm Ngán tới đây, ai dám nói chắc hẳn lại không nghiêng về phe của "Bạch Mao" chứ?

Gã họ Tiền cười lớn nói:

- Đương nhiên "Bạch Mao" rất bất mãn trước thái độ của Bùi lão lục, nhưng bất mãn thì bất mãn chứ làm gì được? Bùi lão lục có cái thế riêng của hắn, hơn nữa võ công hắn thậm chí còn cao hơn "Bạch Mao", trừ phi "Bạch Mao" lại dám chơi thêm một chuyến thanh trừng nội bộ nữa, còn thì đành phải chịu ngậm bồ hòn làm ngọt. Riêng vụ Thi Tâm Ngán thì như vậy, lần này hắn tới đây tình hình khác hẳn lần trước, lần này thì do chính Bùi lão lục mời, tiền cũng do chính Bùi lão lục xuất, Thi Tâm Ngán cũng thuận nước đẩy thuyền, làm ra vẻ thuận về phe Bùi lão lục, tiền thì cứ nhét hết vào túi, người nói thử coi, hắn làm gì nghiêng về phe "Bạch Mao" được?

Tập Phong tắc lưỡi liên hồi, nói:

- Hai tên đầu dọc cứ làm căng với nhau như vậy, biết đến bao giờ mới kết thúc được? Giờ lại còn mời tới người ngoài vào đây để làm cho sự việc càng rối rắm thêm ra. Mẹ nó, không khéo lại xảy ra một trận động loạn nữa chớ chẳng không. Ôi, Quỷ Mã bang chuyến này chắc tiêu đến nơi rồi ...

Gã họ Tiền lại lên tiếng:

- Loạn thì không loạn được đâu, tình hình trong bang như thế nào, "Bạch Mao" đương nhiên là biết rõ hơn chúng ta nhiều, lợi hại khinh trọng thế nào, hắn nhất định sẽ biết cân nhắc. Theo ta thấy, mười phần chắc chín thì "Bạch Mao" sẽ nhượng bộ, vì một nữ nhân mà đến phải động loạn thanh trừng lẫn nhau một lần nữa thì chẳng đáng, "Bạch Mao" quyết chẳng dám mạo hiểm như vậy. Chung Nhược Tự còn sống tất nhiên sẽ là cái gai trong mắt "Bạch Mao", nhưng dù sao cũng còn khá hơn là phải đổ máu một lần nữa.

Tập Phong cười lại nói:

- Ta thấy Bùi lão lục đúng là mê sắc đến mù cả đầu óc. Mẹ nó, năm ấy làm cho trong bang đến phải nổi loạn như vậy, bản thân hắn cũng góp công không nhỏ, sau đó lại còn thỉnh Thi Tâm Ngán về để truy sát Chung Khử Tâm, giờ hắn dám cả gan ép Chung Nhược Tự về làm vợ hắn! Cho là hắn thành công đi, nhưng ai biết được Chung Nhược Tự không thừa lúc sơ ý cho hắn một đao vào bụng?

Gã họ Tiền hừ lạnh nói:

- Đó là việc của hần, ngươi lo làm gì cho mệt xác? Hình như hần nghĩ rằng đeo đuổi lâu ngày có thể khiến cho Chung Nhược Tự mềm lòng mà quy thuận hần, nhưng thực tế là hần đang nằm mộng giữa ban ngày! Theo chỗ ta biết, Chung Nhược Tự hận hần đến tận xương tủy, coi hần là kẻ thù không đội trời chung, muốn Chung Nhược Tự mềm lòng quy thuận hần, e rằng phải chờ đến kiếp sau mới may ra còn có hy vọng!

Hai người ngồi đấu láo với nhau, Nhậm Sương Bạch ngồi trong lùm cây nghe không sót một chi tiết nhỏ, từ những thông tin mà hai tên vô tình mang đến, chàng bắt đầu tính toán xem phải hành động như thế nào. Hai tên này có thể trở thành người hướng đạo để chàng thâm nhập vào Quỷ Mã bang, nhưng vấn đề ở chỗ, bằng cách nào để biến chúng thành người hướng đạo? Theo những gì mà chúng thể hiện, rõ ràng là cả hai đều cảm thấy bất mãn với Quỷ Mã bang, nhưng chẳng biết độ bất mãn ấy có đủ để biến chúng thành kẻ phản nghịch hay không? Nếu đủ thì chẳng còn gì để nói nữa, còn nếu không? Chắc là phải dùng đến bạo lực để bức chúng. Nhưng dùng đến bạo lực, làm không khéo có thể đả thảo kinh xà, có thể khiến cho đối phương đề phòng nghiêm ngặt hơn, cũng có nghĩa là việc cứu người sẽ khó khăn hơn gấp bội. Những việc này buộc Nhậm Sương Bạch phải cân nhắc, nhưng thời gian để cho chàng cân nhắc cũng không nhiều, phải quyết định ngay, nếu không cơ hội tốt sẽ lập tức đi qua.

Hiện thời trời hãy còn rất sớm, lại đang ở ngay trong sào huyết của Quỷ Mã bang, xung quanh đây chúng bố trí cảnh giới thế nào còn chưa biết rõ, chỉ có thể nhìn thấy bề nổi, còn bao nhiêu trạm gác ngầm thì làm sao mà thấy hết được? Bao nhiêu ý nghĩ lướt nhanh qua trong đầu Nhậm Sương Bạch, cuối cùng chàng quyết định hành động, nghiêng chặt răng bước ra, nhẹ nhàng như một bóng ma lướt đến sau lưng hai tên đại đầu mục của Quỷ Mã bang.

Gã họ Tiền là một hán tử cao gầy, mặt vàng như nghệ, y đang nhìn đồng bọn mở miệng định nói điều gì đó, nhưng y chưa kịp mở lời thì tóc gáy đã dựng đứng dậy, một luồng âm khí lạnh toát chạy dài trong xương sống, miệng há hốc, mắt trợn trừng, như nhìn thấy quỷ giữa ban ngày.

Tập Phong là một hán tử có thân hình ngũ đoản, nhìn thấy thần thái của đồng bọn hơi bất thường, vội tròn mắt hỏi:

- Lão Tiền, ngươi làm sao vậy? Thấy khó chịu trong người à?

Gã họ Tiền líu cả lưỡi, nói:

- Tập Phong, sau lưng chúng ta hình như có người ...

Tập Phong giật nảy người quay phắt lại, vừa khéo đối diện với Nhậm Sương Bạch, tình hình diễn biến quá bất ngờ, khiến y kinh hãi rú lên một tiếng nhảy ngược về phía sau, suýt chút nữa là té nhào xuống đất.

Gã họ Tiền cũng nhanh chóng nhảy xéo một bước, rút phắt thanh mã đao sáng quắc cầm nơi tay.

Khéo mép Tập Phong giật giật liên hồi, nói:

- Lão Tiền ... Đúng là có người ... có người ...

Nhậm Sương Bạch rất ung dung, hai tay ôm quyền, nói:

- Nhị vị nhân huynh, tại hạ biết trong hai vị đây có một người là Tập Phong, còn một vị họ Tiền, nhưng lại không biết đại danh xưng hô thế nào?

Thanh mã đao của gã họ Tiền đưa ra phía trước, ra dáng giới bị nghiêm ngặt, nói:

- Người, người là ai?

Nhậm Sương Bạch trầm tĩnh đáp:

- Tại hạ Nhậm Sương Bạch.

Vẫn gã họ Tiền lớn tiếng quát:

- Chưa từng nghe đến tên người, người rình mò ở đây làm gì?

Nhậm Sương Bạch rất bình thản, chậm rãi nói:

- Định nhờ nhị vị giúp cho một việc.

Hai tên đưa mắt nhìn nhau, lần này thì Tập Phong đã lấy lại được bình tĩnh, lên tiếng nói:

- Nhậm Sương Bạch, hai ta với người chưa từng gặp nhau, không quen không biết, lai lịch người lại không rõ ràng, người dám xông vào cấm địa lại còn dám mở miệng đòi bọn ta giúp đỡ, người không thấy quá hoang đường sao?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Trong tình huống thế này nhờ nhị vị giúp đỡ vốn là chuyện hoang đường, nhưng sau khi nghe nhị vị thổ lộ tâm sự, nhờ nhị vị giúp đỡ không còn là chuyện hoang đường nữa. Qua câu chuyện của nhị vị, hình như nhị vị rất thông cảm với tình cảnh của huynh muội Chung tam đương gia của Quỷ Mã bang ngày trước. Nhị vị đã có lòng nhớ đến cố nhân, vậy là chúng ta có cùng chí hướng rồi.

Tập Phong chừng như quá sợ hãi đến bắn loạn tâm thần, lớn tiếng quát mắng:

- Mẹ nó, ngay đến ngươi là ai bọn ta còn không biết, lại dám mở miệng nói là cùng chung chí hướng. Ngươi vu oan giá họa cho bọn ta là có ý gì?

Nhậm Sương Bạch hơi thất vọng, đồng thời cũng cảm thấy lo lắng, sợ sự việc diễn ra theo chiều hướng xấu, nếu đúng là như vậy, chàng chỉ còn cách lập tức hạ độc thủ, dùng cách nhanh nhất để hạ sát cả hai để giữ bí mật.

Gã họ Tiền nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ngươi nói huynh đệ ta thổ lộ tâm sự, tâm sự gì chứ? Có ai biểu lộ sự đồng cảm với Chung gia huynh muội mà ngươi nói như vậy? Quỷ Mã bang ngày nay đã yên ổn trở lại, thế vững như tường đồng vách sắt, mọi người đồng tâm hiệp lực, trên dưới một lòng, ngươi muốn vu oan cho huynh đệ ta còn thương tưởng đến bọn phản nghịch ngày ấy, có ai chịu tin lời bịa đặt ly gián của ngươi?

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

- Nhị vị, tại hạ sẽ không tiết lộ bí mật của nhị vị với bất kỳ ai, càng chẳng có ý đem những lời nghe được ra để uy hiếp nhị vị, chỉ mong nhị vị còn chút lương tâm, biết phân biệt thiện ác mà giúp đỡ tại hạ một chút, âu đó cũng là chút lòng đối với huynh muội tam đương gia của nhị vị ngày trước.

Gã họ Tiền vung mạnh thanh mã đao, song mục trợn trừng vẻ phần nộ, quát:

- Huynh đệ ta không biết ngươi là ai, cũng chưa bao giờ gặp mặt ngươi, càng chẳng có bí mật gì mà phải sợ ngươi tiết lộ với người khác, Chung gia huynh muội đem lòng tạo phản, đương nhiên là đáng tội chết, ngươi định chụp mũ huynh đệ ta cũng chẳng dễ dàng như ngươi nghĩ!

Tập Phong cũng phùng mang trợ má, quát:

- Không cần nhiều lời với hần, kẻ nào xông vào cấm địa đều là gian tế cả, cứ bắt hần đem về cho đại đương gia phát lạc!

Nhậm Sương Bạch giơ một tay lên, chậm rãi nói:

- Nhị vị khoan hãy động thủ, chờ tại hạ nói rõ mục đích đến đây rồi có động thủ cũng không muộn.

Gã họ Tiền dáng như hung thần ác sát, quát:

- Ngươi không xin phép trước mà dám tự tiện xông vào cấm địa của bốn bang, hành động lén lút, cử chỉ khả nghi, rõ ràng là có ý bất thiện, đang mưu đồ chuyện bất chánh, còn gì để giải thích nữa?

Nhậm Sương Bạch khoát tay, nói:

- Chẳng cần phải dùng đến những lời lẽ đao to búa lớn như vậy, tại hạ đến đây chẳng phải để du sơn ngoạn thủy, đương nhiên là có việc mới đến, nói cho rõ ràng hơn một chút, tại hạ đến để giải cứu cho Chung cô nương, nếu nhị vị chịu giúp tại hạ một tay, chỉ cần dắt tại hạ đến trước Hoành Đao lâu thôi là đủ rồi, khi đến nơi, mọi việc đều do tại hạ đảm trách, chẳng dám phiền đến nhị vị thêm nữa.

Gã họ Tiền đưa mắt nhìn đồng bọn, chỉ thấy thần thái của Tập Phong lạnh lùng như băng tuyết, chẳng thấy có phản ứng gì đặc biệt, y cũng đành phải nghiêng răng quát:

- Câm miệng! Người bảo huynh đệ ta tạo phản, bán đứng anh em ư? Người cho rằng huynh đệ ta là hạng người nào mà dám xúi giục huynh đệ ta làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy? Người mưu đồ đánh tháo cho trọng phạm của bốn bang, thật là gan lớn bằng trời, cuồng ngông ngạo mạn, rõ ràng là người muốn đối đầu với bốn bang, nếu huynh đệ ta còn không bắt người giải về thì sao làm tròn trọng trách mà chư vị đương gia giao phó?

Nhậm Sương Bạch lạnh lùng nói:

- Nhị vị, lòng nghĩ khác mà miệng nói khác, trong ngoài bất nhất là chuyện rất tệ hại, có lẽ hai vị vì sợ, hoặc giả vì cuộc sống, cũng có thể còn nghi ngờ tại hạ mà không dám thừa nhận ý nghĩ trong lòng mình, điều đó là có thể thông cảm được. Nhưng nếu nhị vị cứ chấp mê bất ngộ, tận diệt lương tri, bất phân thiện ác, vọng tưởng định nhân đây lập công lãnh thưởng thì không có tư cách của một trang hảo hán, hành động ngu muội đại dốt ấy sẽ dẫn đến hậu quả rất bi thảm!

Gã họ Tiền quát lớn:

- Phân hóa ly gián, dùng lời yêu mị để mê hoặc lòng người, đúng là người hết muốn sống rồi!

Tập Phong cũng quát lớn:

- Đừng nói nhiều nữa, bắt hấn trói lại rồi tính tiếp!

Gã họ Tiền bước dần tới trước, thanh mã đao vung lên, đao phong ẩn hiện hàn quang nhằm thẳng yết hầu Nhậm Sương Bạch!

Ngay lúc đó một đạo hồng quang từ trong vầng quang ảnh trắng xóa bắn ra, như một chiếc cầu vồng bay xẹt giữa tầng không, như một ánh sao băng giữa trời đêm, lại như một ánh chớp giữa đêm mưa bão, nó xuất hiện một cách quá đột ngột, như từ cõi huyền hư chợt hiện về, thanh mã đao của họ Tiền còn cách người của đối phương một khoảng xa thì thân hình y đã nhưng

một chiếc lá bị cơn lốc xoáy hốt ném lên trời, sau đó rơi xuống cách nguyên vị đến hơn trượng, toàn thân y chần chịt vết đao, máu thịt bầy nhầy, cơ hồ bị phân thân!

Bình khí của Tập Phong còn chưa kịp rút ra khỏi vỏ, chỉ thấy ánh quang chớp lên một cái, đã nghe một làn khí lạnh lướt qua nơi gò má, một miếng thịt to bằng bàn tay cũng theo đó văng đi mất dạng, y hốt hoảng lùi lại, nhưng hai chân chẳng còn nghe theo sự điều khiển nữa, loạng choạng té phịch xuống đất.

Không sai, đó chính là "Phân hồn liệt phách"!

Thanh miến đao của Nhậm Sương Bạch nhanh chóng thu về, hai tay nhàn nhả vòng trước ngực, tựa như chiêu xuất thủ vừa rồi chẳng phải do chàng thi triển vậy. Chỉ nghe giọng chàng đều đều vang lên:

- Các ngươi chẳng dễ gì mà bắt được ta, Tập Phong, bởi vì hai ngươi một thì mất mạng, một mang thương tích, người chết và người bị thương chắc chẳng còn dùng vào việc gì nữa, ít ra thì kẻ bị thương cần phải có một khoảng thời gian dưỡng thương.

Toàn thân Tập Phong run như cày sậy, một bên mặt máu tươi nhoe nhoẹt, máu chảy xuống ướt đầm cả một vạt áo, hơi thở của y nghe nặng nề trầm đục, giọng run rẩy gần như là tiếng rên rỉ, nói:

- Đừng giết ta, Nhậm bằng hữu, cầu xin ngươi đừng giết ta, ngươi không thấy ta thậm chí còn chưa xuất thủ đó sao? Cả bình khí ta còn chưa chạm tới nữa mà. Nhậm bằng hữu, ta có nỗi khổ trong lòng, chẳng phải ta có ý đối địch với ngươi ...

Nhậm Sương Bạch lạnh lùng nói:

- Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, việc gì phải như vậy?

Tập Phong vẫn chưa dám đứng dậy, giọng vẫn chưa hết run, nói:

- Tại ngươi không biết đó thôi, Nhậm bằng hữu, Quỷ Mã bang hiện thời chẳng còn ai dám tin vào ai nữa, ra mặt tranh nhau, âm thầm đấu đá, dè chừng nghi kỵ lẫn nhau, chỉ cần nói hớ một câu, đi sai một nước cờ là lập tức bị giáng tội, nhẹ thì bị mắng mỏ trực xuất khỏi bang, nặng thì chưa biết chừng còn không giữ được mạng. Chẳng phải ta không muốn giúp ngươi mà là không dám giúp, có lão Tiên ở bên cạnh, ta không thể không dè chừng!

Sắc diện Nhậm Sương Bạch chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào, giọng trầm trầm nói:

- Với một bang hội như vậy mà vẫn bám riết theo chúng, không chỉ là một việc nặng nề mà còn là một hành động ngu xuẩn nữa! Vì mấy xu bồng lộc

đâu đáng để đem nhân cách của mình ra mà chà đạp? Mắt nhìn thấy việc sai mà không dám nói, biết việc mình làm là phi nghĩa mà vẫn cứ làm, người không cảm thấy hổ thẹn sao? Bên ngoài trời rộng bao la, thiếu gì chỗ có thể kiếm ăn được, lại cứ bám riết vào bang hội bất nghĩa này, người biết hậu quả sẽ ra sao không?

Tập Phong thở dốc nói:

- Nhậm bằng hữu, Nhậm đại hiệp dạy chí phải, lẽ ra ta phải làm như vậy từ lâu, mong rằng ta còn cơ hội làm lại từ đầu ...

Nhậm Sương Bạch hừ lạnh nói:

- Không cần phải sợ hãi như vậy, ta vốn chẳng có ý giết người!

Đưa tay gạt nước mắt nước mũi ràn rụa trên mặt, Tập Phong cố hết sức giữ bình tĩnh, nói:

- Đa tạ ân điển của Nhậm đại hiệp, đa tạ các hạ đại từ đại bi tha mạng cho tại hạ. Tại hạ cứ tưởng mạng mình đến đây kể như hết rồi ...

Nhậm Sương Bạch dịu giọng nói:

- Ta vốn chẳng mong tình hình diễn biến như thế này, chỉ tại hai người bức ta động thủ, chỉ cần thái độ của hai người thẳng thắn một chút, đừng làm bộ làm tịch một cách quá đáng, ta đã không động sát niệm như vậy. Thật ra giữa chúng ta không cừu không oán, hành động vừa rồi là không nên có.

- Nhậm đại hiệp, người xuất hiện quá đột ngột, lời nói lại cứ thẳng đuột như lưỡi dao đâm vào tai người, huynh đệ ta làm sao dám nhận lời giúp người? Thứ nhất, bọn ta không biết người là ai, hai nữa giữa ta và lão Tiền cũng phải dè chừng nhau ...

Nhậm Sương Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Gã họ Tiền và người chẳng phải là hảo hữu của nhau sao? Nghe hai người nói chuyện với nhau, liên quan đến rất nhiều điều bí mật, hai người đâu có e dè gì. Đã dám nói thật lòng mình cho đối phương biết, sao lại còn không tin tưởng nhau như vậy?

Tập Phong mặt ủ mày ê, lắc đầu nói:

- Nhậm đại hiệp, tại hạ và lão Tiền bày tỏ mấy câu bất mãn, đó là một việc, còn việc tham dự vào hành động bội phản lại là một việc hoàn toàn khác. Người bảo ta chỉ đường cho người đi cứu người, hành động đó có khác gì bán đứng bang hội? Chiếu theo quy củ của bốn bang, đó chính là tội chết, nếu không có mối quan hệ đặc biệt, hoặc giả liên quan đến việc lợi hại to lớn, mấy ai dám mạo hiểm làm liều?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

- Đem suy nghĩ của ta so sánh với hành động của hai người, quả là suy nghĩ của ta có hơi quá đơn giản.

Tập Phong vội xua tay nói:

- Mỗi người một hoàn cảnh khác nhau, không thể trách người được, Nhậm đại hiệp.

Nhậm Sương Bạch bỗng lạnh lùng cao giọng hỏi:

- Giờ thì người muốn thế nào?

Tập Phong hơi ngần người một thoáng rồi hỏi lại:

- Cái gì mà thế nào? Thế nào là thế nào?

Nhậm Sương Bạch trầm giọng nói:

- Người có dẫn đường hay là không?

Gương mặt Tập Phong tái nhợt, run rẩy nói:

- Ta thấy ... ta không còn lựa chọn nào khác ...

Nhậm Sương Bạch gật đầu xác nhận:

- Thực tế là vậy, Tập Phong, người chẳng còn lựa chọn nào khác!

Tập Phong càng run hơn, nói:

- Ta không dắt người đi thì lập tức mất mạng, còn dẫn người đi cứu người nghĩa là phản bội lại bang hội, Quỷ Mã bang nào có tha mạng cho ta? Dù muốn dù không, phen này ta cũng chết chắc rồi!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, nói:

- Chưa hẳn đã như vậy, những điều người vừa nói chỉ đúng có một nửa mà thôi!

Song mục Tập Phong sáng hẳn lên, giọng gấp gáp nói:

- Không lẽ ta còn có con đường thứ ba để chọn sao?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, mỉm cười nói:

- Người lại mơ tưởng chuyện không đâu rồi, Tập Phong. Ta đã nói rồi, người chỉ cần dắt ta đến được Hoành Đao lâu là được, những bước hành động sau đó chẳng liên quan gì đến người nữa, ta có hơi sức đâu để mà đi báo với chúng rằng chính người dắt ta tới đó? Làm hại người thì có ích gì cho ta nào? Chính vì vậy, giúp đỡ ta, chẳng hại gì đến người cả, giả như Quỷ Mã bang có

thể tiếp tục tồn tại, người vẫn bình chân như vại tiếp tục công việc đại đầu mục của người!

Tập Phong cúi đầu suy nghĩ một thoáng rồi ngẩng lên, dáng mừng rỡ, nói:

- Nhậm bằng hữu, người nói rất có lý, có điều ... có thật người sẽ giữ kín bí mật cho ta không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu khẳng định:

- Chắc chắn rồi!

Đưa mắt nhìn tử thi nằm dưới đất, Tập Phong giọng rầu rầu nói:

- Vậy thì cái chết của lão Tiên, ta biết phải ăn nói thế nào với các vị đương gia đây?

Nhậm Sương Bạch bật cười nói:

- Người cứ đổ hết lên đầu ta không được sao? Ta đến đây để cứu người, hành động đương nhiên là phải bí mật, nhưng việc xong rồi, ta chẳng sợ gì mà không dám biểu lộ thân phận của mình!

Tập Phong gật đầu liên liên, nói:

- Cách này dùng được! Dùng được! Thật ra thì lão Tiên cũng chính do người giết mà!

Nhậm Sương Bạch lại mỉm cười nói:

- Cộng thêm vết thương trên mặt người thì càng có thêm sức thuyết phục, Tập Phong, giờ thì người yên tâm rồi chứ?

Tập Phong ngại ngần nói:

- Nhậm bằng hữu, người đừng trách ta chỉ biết lo lắng cho sự an nguy của bản thân, ở trong hoàn cảnh như ta, chỉ cần sơ suất một chút là lập tức rước họa vào thân, ta không lo cho bản thân mình thì cũng phải lo cho đàn bà con trẻ ở nhà, xin Nhậm đại hiệp thông cảm cho ...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Đó là chuyện thường tình của con người, ta không trách người, Tập Phong. Có điều trước khi hành động, ta còn vài việc muốn thỉnh giáo, mong người cứ theo sự thực mà trả lời.

Tập Phong vội vàng gật đầu nói:

- Người cứ việc hỏi, việc gì ta biết nhất định sẽ y sự thực mà trả lời.

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm một thoáng rồi hỏi:

- Trên Hoành Đao lâu, có những nhân vật nào đang canh giữ Chung cô nương?

Tập Phong hơi suy nghĩ một thoáng rồi nói:

- Nhậm bằng hữu, tình thật mà nói, việc này không nằm trong phạm vi chức trách của ta, nên chi tiết thế nào thì ta không được rõ, ta cũng chỉ nghe người khác nói lại mà thôi, nhưng chắc cũng không xa sự thật là mấy. Trên Hoành Đao lâu có hai huynh đệ cấp đại đầu mục thay phiên nhau canh giữ, trông chừng Chung cô nương, ngoài ra còn có Thi Tâm Ngấn và một đồng bọn của hắn cũng thay phiên nhau sáu canh giờ một phiên canh gác, giữa hai nhóm này cũng canh chừng lẫn nhau.

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

- Nội tình vụ này ta có nghe lão Tiền nói rồi, người biết tên đồng bọn của Thi Tâm Ngấn là nhân vật thế nào không?

Tập Phong hừ lạnh nói:

- Kể xuất thân từ Thiên Hạt hội, chắc chắn phải là một sát thủ chuyên nghiệp rồi. Thằng cha này họ Hùng, gọi là Hùng Tuấn, bộ mặt suốt ngày âm trầm như quỷ sứ, nói chuyện với người khác mặt cứ ghêch lên trời. Bản lãnh hắn thế nào ta chưa được thấy, nhưng đã là đồng bọn với Thi Tâm Ngấn thì chắc bản lãnh không phải tầm thường.

Nhậm Sương Bạch lại hỏi:

- Tên Hùng Tuấn này có ngoại hiệu gì không?

Tập Phong gật đầu nói:

- Có, hình như nghe kêu là "Nhân diện ngao" thì phải ...

Hai khóc môi Nhậm Sương Bạch hơi trề xuống, lẩm bẩm nói:

- Ngao là một giống chó xuất thân từ Tây Tạng, bởi vậy còn gọi là "Tạng ngao", giống chó này tánh khí hung tàn, phản ứng nhanh nhạy, vừa mạnh mẽ vừa nhanh nhẹn. Gã họ Hùng xưng là "Nhân diện ngao" tất phải có đủ những tính chất của Tạng ngao, có khí chất của một tay sát thủ!

Hơi dừng lời một thoáng, Nhậm Sương Bạch lại tiếp:

- Chung cô nương bị giam cầm ở chỗ nào trong Hoành Đao lâu?

Tập Phong đưa tay gãi gãi đầu, nói:

- Việc này thì ta không được rõ lắm, nhưng theo bố cục của Hoành Đao lâu thì gian đầu tiên bên phải ở trên lầu là có khả năng nhất. Gian phòng này

rất rộng rãi lại ở chỗ dễ quan sát, bên trong còn có một gian buồng nhỏ, dùng làm nơi giam lỏng thì không còn chỗ nào thích hợp hơn.

Nhậm Sương Bạch lại hỏi:

- Không biết những người canh giữ Chung cô nương ở bên ngoài phòng hay là ở trong phòng?

Tập Phong nuốt ực một cái, nói:

- Chắc là phải ở bên ngoài rồi, nhiều lắm cũng chỉ mở cửa phòng để bên ngoài nhìn vào tiện trông chừng mà thôi, Bù lão lục, à ... ý ta nói là lục đương gia Bù Cẩn, chắc chẳng chịu để cho bọn người thô lỗ này đến gần Chung cô nương thái quá ...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười gật đầu nói:

- Suy nghĩ của ngươi rất hợp lý, người ta một khi đã nghĩ đến phần riêng của mình thì đâu còn nghĩ đến đại cuộc nữa!

Tập Phong đưa mắt nhìn trời, giọng cẩn trọng hỏi:

- Thế bao giờ chúng ta mới bắt đầu hành động?

Nhậm Sương Bạch làm ra vẻ chẳng có gì phải vội vã, nói:

- Cứ từ từ đã, chờ trời tối rồi hãy tính, việc này ta không vội người có gì mà phải nóng ruột? Ta không muốn dả thảo kinh xà, để lộ hình tích quá sớm, người cũng biết rồi đó, một lần tập kích không trúng đích rất có hại cho việc cứu người sau này.

Tập Phong đưa tay sờ lên vết thương nơi má, hấn bỗng giật thót người vì đau đớn, hít mạnh một hơi chịu đau, chùi chùi tay vào trong ống quần, nói:

- Nhậm bằng hữu, có một việc này, này giờ ta chẳng dám hỏi người, thật ra thì giữa người và Chung gia huynh muội có mối quan hệ thế nào?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười hỏi lại:

- Dám xông pha mạo hiểm để cứu người, người nói thử coi, mối quan hệ đó là mối quan hệ gì?

Tập Phong im lặng chẳng nói gì, trong lòng y không khỏi lấy làm kỳ, chẳng nệ xông pha mạo hiểm, lấy tánh mạng ra làm trò đùa, thế gian có mối quan hệ nào có thể khiến người ta làm như vậy chứ?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>